

'Charley' ziet levenslicht in Frankrijk

Door FRANK WAALS Foto's BIANCA DIJCK

Jon van Eerd: 'Ik dacht nooit meer te kunnen spelen'

Voor een avondje lachen zit je bij JON VAN EERD in de Nederlandse theaters goed, maar al zijn teksten en grappen worden niet hier bedacht. Samen met zijn man TON FIERE bezit de schrijver en acteur een tweede huis in Frankrijk. PRIVÉ zocht het stel daar op. 'We kochten dit stuk grond al in 1999, maar pas drie jaar geleden is de laatste steen gelegd.'

Op een uur rijden ten noordoosten van Marseille staat in het idyllische plaatsje Varages het tweede huis van JON VAN EERD (57) en zijn man TON FIERE (59). Midden in de Provence komen de twee hier enkele maanden per jaar tot rust. Jon tussen mei en september aan één stuk, Ton afgewisseld met hun woning in Amsterdam.

Bij binnenkomst valt direct het blauwe voederbakje van hond HAROLD op. Gevuld met een laagje water nog altijd aanwezig naast de bar in de keuken, ondanks het overlijden van het beestje in de zomer van 2010.

'Geschiedenis is belangrijk voor ons,' begint Jon. 'We hebben zestien jaar van hem genoten en met hem gedanst, dat vond hij altijd zo fijn. Steevast tussen Ton en mij in op langzame walsmuziek. Harold was onze allergrootste liefde, die we in dit huis nog één laatste dans gegund hebben voordat we definitief afscheid van hem namen.'

Hoe zijn jullie hier terechtgekomen?

'Ik kwam hier in mijn jeugd al geregeld met mijn ouders en toen Ton en ik op een gegeven moment naar een plekje in het buitenland zochten om ons helemaal te kunnen afzonderen, kwamen we weer hier terecht. Ton twijfelde aanvan-

Jon van Eerd en Ton Fiere in hun tuin in Frankrijk.

kelijk nog tussen Italië en Frankrijk, maar toen ik hem deze streek in 1999 liet zien, was hij verliefd. Maar ja, wat te doen? Een bouwval kopen en opknappen bleek te prijzig en dus is het een stuk grond geworden met wat olijfbomen en een klein hutje erop. We kochten het van ons spaargeld, dus als het een kat in de zak was gebleken, zou er nog geen man overboord zijn geweest. Gelukkig was dat niet het geval. In 2001 is het eerste deel afgemaakt, waaronder een garage die Ton zelfstandig bouwde, en drie jaar geleden legden we de laatste steen van het stuk dat we erbij aanbouwden, net als het zwembad, dat ook een grote wens van ons was. Dobberend in het

'Wat ik met Ton heb opgebouwd, kan ik nooit met een ander'

PRIVÉ
EXCLUSIEF

water en uitkijkend over het berglandschap is het hier doodstil. Wat meer rumoer vind je in het nabijgelegen dorpje, maar dan alleen tussen mei en september. In de wintermaanden zit hier alles dichtgetimmerd.'

Wat brengt deze plek jullie?

'Het geeft ons de mogelijkheid om alles wat ik qua sociaal leven in Nederland mis hier in te halen. In eigen land sta ik toch veelal op de planken, maar hier komen we echt toch rust. Ik schrijf wel - de meeste van mijn voorstellingen worden op deze plek op papier gezet -, maar ik hoef hier niet om zes uur in het theater te zijn en kan dus eens wat vaker vrienden een paar dagen laten overkomen om lekker te eten en een goed gesprek mee te voeren. Op het toilet hangen allemaal tegetjes en foto's van onze vrienden, zoals ERIC IDLE en LIZ SNOIJINK, die een eind verderop ook een huis heeft, en SIMONE KLEINSMa die samen met GUUS VERSTRAETE toch stiekem een beetje door ons ook deze kant op gekomen zijn en een tweede huisje kochten. Ontzettend verdrietig dat Guus er al ruim een jaar niet meer is.'

Als je ziet dat iemand wegvalt en het zomaar ineens voorbij kan zijn, reflecteer je dat dan ook op jezelf?

'Heel erg zelfs. We zijn het afgelo-

Lees verder op de volgende pagina.

De cast van 'Charley'.

Vervolg Jon van Eerd

pen jaar heel veel mensen verloren die ons dierbaar waren. Een goede vriendin aan borstkanker, een vriend door een hartaanval en weer een andere kameraad vanwege een herseninfarct. En dan Guus, natuurlijk. Pats, boem, weg! Dat heeft er bij mij wel ingehakt en me nog bewuster gemaakt van het feit dat het morgen over kan zijn. Dat wist ik natuurlijk heus wel, maar je bent er gewoon niet 24 uur per dag mee bezig, anders word je gek. Als stel, maar ook sinds de drie jaar dat we nu zakelijk samenwerken, ben ik me gaan realiseren dat ik echt niet meer zou weten wat ik moet doen als Ton wegvalt. Dat is ook iets waar ik eigenlijk niet aan wil denken, want dan krijg ik de rillingen al. Het leven hangt aan zo'n dun draadje, maar als ik een keer uitval, komt direct de hele toko op z'n gat te liggen. Dat brengt een extra druk met zich mee. Maar goed, dat heeft iemand met een eigen winkel natuurlijk ook.'

Vertel elkaar eens wat de ander na 33 jaar relatie voor je betekent...

Ton: 'Ik merk dat ik er nog steeds plezier in heb om bij hem te zijn. Het vervelt niet. Daarnaast moet ik toegeven dat ik mezelf ook leuker vind geworden. Ik was altijd een vrij introverte man, maar Jon zorgt ervoor dat ik een stuk gemakkelijker meer van mezelf durf te laten zien, zonder dat ik me daarvoor hoeft te schamen. Mijn omgeving ziet daardoor ook dat ik met de jaren opener ben geworden. Ik zit niet elke week te overdenken of het nog wel leuk is, want het voelt nog altijd gewoon goed.'

Jon: 'Wat leuk om dit nu eens in deze setting hardop naar elkaar uit te spreken. Dat doen wij namelijk niet zo snel. Het is een vrij cliché-verhaal, maar onze relatie heeft zich door de duur ervan verdiept. Het is niet altijd rozengeur en manschijn geweest, maar ik realiseer me dat alles wat we samen hebben opgebouwd, ik nooit meer met een ander zou kunnen opbouwen. Enerzijds omdat ik misschien niet eens meer zolang heb, anderzijds omdat we elkaar hebben leren kennen in onze studententijd en dus met elkaar volwassen zijn geworden. Dat scheidt een band voor het leven. Ik had echter graag kinderen gekregen, Ton niet, maar in onze tijd was dat voor twee

mannen nog een stuk lastiger dan het nu is.'

Op dit moment werk je hier aan je eerste zelfgeproduceerde musical 'Charley'.

'Heel spannend, want het is anders dan alle andere voorstellingen die ik tot nu toe gemaakt heb. Tien jaar geleden speelde ik al eens in de toneelversie van het stuk, maar nu brengen we hem als musical op de planken. Ik ben een ongelooflijke fan van het traditionele American-songbook theatermaken zoals ze dat op West-End en Broadway gewend zijn met musicals als **Hello Dolly**. Toch iets anders dan een enorme productie als **Miss Saigon** met grote balletten en reusachtige decors. Dit is meer toneel met muziek en een cast van negen personen, bestaande uit onder meer **VERA MANN, LAUS STEENBEEKE** en **PRISCILLA KNETEMANN**. Dat verder aangevuld met een live-orkest dat die oude stijl benadert. De liedjes worden gecomponeerd door

Met Koningin Beatrix, Janine en Joop van den Ende en Stanley Burleson bij de opening van het DeLaMar Theater in 2010.

MICHAEL REED, die de prachtigste dingen heeft gemaakt en een on-Nederlandse Broadway-feel kan bewerkstelligen.'

Wanneer benadert dit stuk de perfectie?

'Hopelijk op de dag van de première, haha. Zonder gekheid, ik ben een perfectionist, dus eigenlijk nooit honderd procent tevreden, maar met het team dat we nu hebben, moeten we een heel hoog hilariteitsniveau kunnen bereiken. Van mij kan het publiek verwachten wat ze altijd zien, namelijk de vrolijke Jon, maar de voorstelling

PRIVÉ EXCLUSIEF

'Koningin Beatrix zat recht voor me en plotseling was ik al mijn tekst kwijt'

als geheel zal ook ontzettend komisch zijn en in een iets ander jasje gestoken dan gebruikelijk. De show is zo ontzettend feelgood, dat mensen echt zingend en fluitend de zaal uit gaan en elkaar op de schoot hebben geslagen van het lachen. Als dat lukt, ben ik meer dan tevreden. En dan te bedenken dat er niet één maar twee voorstellingen aankomen. Eerst nog op 24 september in Veenendaal **Kunst & Kitsch**, met **RAYMONDE DE KUYPER** en Liz Snoijink, en daarna op 9 december in Rotterdam de première van **Charley**. Het is altijd een droom van me geweest om in zo'n voorstelling te staan. Net zoals **La Cage Aux Folles** dat in 2010 was.'

Vond je het moeilijk daarvan de laatste voorstelling te spelen?

'Verschrikkelijk. Ik heb echt gejankt. **STANLEY BURLESON** en

ik hadden beiden een potentiële vervanger voor onze rollen klaarstaan, maar we wilden per se alles zelf spelen. Dat creëerde vervolgens in de gehele groep weer een sfeer van: we gaan dit klusje klaren! De allereerste voorstelling was trouwens ook peentjes zweten. Vlak voordat ik op moest, kreeg ik namelijk een gigantische blackout. De musical was de opening van het DeLaMar Theater van **JOOP** en **JANINE VAN DEN ENDE. KONINGIN BEATRIX** kwam kijken, recht voor me in de zaal, en **IVO NIEHE** hield vooraf nog een toespraak waardoor we al met al later begonnen dan gepland. Dat zal bij mij voor een hoop extra stress hebben gezorgd, want op het moment dat de ouverture al was ingezet en ik achter op het toneel klaar stond om op te komen met mijn welkomstlied, was ik plotseling al mijn tekst vergeten!

Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer, kon ik alleen maar denken. Gewoon opgaan en maar hopen dat het weer terug zou komen, durfde ik niet, dus onder die eerste klanken van de muziek ben ik zo hard als ik kon naar mijn kleedkamer beneden gerend, bladerde als een gek door mijn script en rende terug naar het podium. Hijgend ben ik vervolgens opgekomen. Ik was kapot, maar het lied was gered. Beatrix was die avond een beetje humeurig en dat is niet verwonderlijk. Ze houdt namelijk niet zo van het musicalgenre. Prima, maar kom dan lekker niet, zou ik zeggen. Uiteindelijk werd het na afloop toch nog gezellig, want zeggen dat de voorstelling 'niet zo haar ding was' kon ze natuurlijk ook niet, haha. Een blackout tijdens een lied, erger is niet denkbaar. Tijdens een dialoog kun je de boel nog een beetje rekken, maar

moet je zingen, dan speelt de muziek gewoon door.'

Simone Kleinsma overkwam dat in de musical over ANNIE M.G. SCHMIDT.

'Het overkomt iedereen weleens en het was voor haar ook niet makkelijk om een halfjaar na de dood van Guus liedjes te gaan staan zingen over de overleden man van Annie. Toch gewoon die productie doen, is ontzettend knap van haar geweest, maar aan de andere kant denk ik dat het ook een beetje haar redding was. Nu kon ze opgenomen worden in een hele groep in plaats van alleen thuis te zitten en deze voorstelling was het laatste waar Guus nog een beetje aan heeft meegewerkt. Ook dat zal hebben meegespeeld. Alles wat hierna komt, is zonder hem. Bovendien is ze heel erg loyaal naar Joop toe en dat wilde ze ook nu zijn. Ik weet hoe het voelt om ergens af te haken terwijl je het liefst je steentje had blijven bijdragen. In 2015 stonden Simone en ik in **Moeder, ik wil bij de Revue** en kwam ik een maand na de voorstelling al ziek thuis te liggen. Ik werd steeds dunner en kampte met een ontsteking in mijn been. wat het voor mij onmogelijk maakte om te kunnen lopen. Ik kwam in een molen van onderzoeken terecht waarin alles werd onderzocht, van onschuldige kwaaltjes tot kanker, maar de specialisten raakten onderling in discussie over wat het nu precies kon zijn. Onder tussen moesten anderen het op het toneel van mij overnemen en baalde ik in mijn rolstoel als een stekker. Het herstel ging zo langzaam, dat ik dacht nooit meer te zullen spelen. Maar zoals je ziet, ik voel me weer kiplekker. Tijd voor **Charley!**